

1984

2015

‘HET IS EN BLIJFT DE AUTO VAN PA’

“Mijn vader kocht deze auto toen-ie een jaar oud was. Hij is in Antwerpen geassembleerd voor de Europese markt, met een 3,7-liter zescilinder-motor en relatief weinig luxe. Het blijft een grote auto: 5 meter 39. Hij past net in de garage, je moet 'm een tikkie tegen de muur aanzetten anders gaat het niet. Mijn vader had een garagebedrijf, maar dit was echt zijn auto. Daar mocht niemand anders mee rijden. Ik was er altijd gek op en waste 'm iedere zaterdag, vooral om er even een stukje mee op het erf op en neer te kunnen. Maar ik reed stiekem wel eens met auto's; dat mochten mijn ouders niet weten. Toen ik 16 was en ze op vakantie waren, heb ik de Chevrolet een keer meegenomen, samen met mijn broertje en wat buur-

kinderen. Het probleem was dat er in de buurt nog zo'n auto reed en de eigenaar daarvan was blijkbaar altijd beschonken. Dus toen we politieagenten tegenkwamen, wilden ze ons meteen aanhouden. Wij er vandoor, langs het kanaal. Ik heb de auto toen hier achter het huis gezet en heb als de sodemieter mijn pyjama aangehouden. Maar het duurde niet lang voordat ze aan de deur kwamen. “Hebben je ouders een Chevrolet?”, vroegen ze. “Die zijn er niet”, zei ik. Maar mijn broer zei dat ik het beter aan de politie kon vertellen dan aan mijn vader - want reken maar dat die kwaad zou zijn. Dat was hij trouwens toch wel, want natuurlijk kwam hij erachter. Ik heb een paar weken huisarrest gehad.”

“De foto is gemaakt in juli 1984 toen ik in militaire dienst zat en voor de eerste keer naar huis kwam. Dan moest je dat apenpakke aanhouden, en daar wilde mijn vader wel een foto van hebben. Ik zat in Utrecht voor de opleiding en in Harderwijk voor dienst. Je werd er niet wijzer van, maar het was een goeie tijd. Ik herinner me vooral dat je voor 25

gulden een heel wilde avond kon hebben. En je kon zo'n auto gewoon ergens neerzetten. Nu lopen ze eroverheen en rippen ze de wioldoppen. Eenmaal uit dienst kwam ik bij de Rijkspolitie en daarna heb ik bij diverse autobedrijven gewerkt. Op een gegeven moment had ik het helemaal gehad met de auto's. Ik heb ontslag genomen en ben bij de Hanos begonnen. Dat had ik veel eerder moeten doen. Ik verzorg er alle retouren en kom in actie als ergens een storing is. Dat doe ik inmiddels al dertien jaar naar volle tevredenheid.”

“De Chevrolet heeft sinds 1991 stilgestaan en een jaar of twee geleden hebben we hem weer helemaal klaargemaakt. Mijn vader is inmiddels 84 en heeft geen rijbewijs meer, maar het blijft zijn auto. Als hij naast je zit, roept hij nog voordat je 'm gestart hebt al dat je moet oppassen. Verkopen doet hij hem niet. ‘Als je er geen goed adres voor kan krij-

gen, stop je 'm maar in de pers’, zegt hij dan. En daar ben ik het eigenlijk wel mee eens. Het is een familiestuk. Je verkoopt 'm en vervolgens staat hij naast je bij het stoplicht en blijkt hij verlaagd en zitten er dikke uitlaten onder. Dan steek ik 'm nog liever in de fik.”

“Raar is dat. Als je jong bent, wil je niets anders dan rijden. Nu heb ik een vrouw en twee kinderen en als ik thuis ben, vind ik het wel goed. Ik zal er heus wel mee gaan rijden, maar het is niet zo dat ik ernaar uitkijk. Laat ik het zo zeggen: vroeger mocht het niet, nu hoeft het niet meer.”

Naam • Cor van Burik

Leeftijd • 50 jaar

Woonplaats • Apeldoorn

Auto • Chevrolet Caprice Classic Landau Coupé (1978)

‘Ik kreeg een paar weken huisarrest’

OOK IN DEZE RUBRIEK?

Hebt u ook een oude foto waar uzelf met uw oude auto op staat? En lijkt het u leuk om deze foto - indien mogelijk - na te laten maken? Stuur dan een berichtje naar de redactie via classics@autoweek.nl onder vermelding van 'Toen en Nu'. Jeroen Booiij neemt dan contact met u op.